hakas sööma, tuli üks hunt tema juure. Aga et ta sugugi üksluine ei olnud ja targa silmadega waadas, siis arwas mees kohe, et ta soend on. Ta wiskas talle leiwa-tükkisid ette, ja see sõi nad ilusti ära. Kogemata wiskas ta oma noa käest ära; hunt tõmbas selle ja pani plagama, ning mees jäigi noast ilma. Kord läks ta Pärnu ja nägi poe-laua pääl ühe noa ahelatega kinni olewat. Ta tundis imestusega, et see tema nuga on, mis hunt ära oli wiinud. Ta küsis kaupmehe järele ja kui see sinna tuli, ütles ta, et see tema nuga olla. Kaupmees oli seesama, kes soend oli olnud. Ta oli selle noa lähi terweks saanud. Sellepärast oli ta wäga rõõmus ja kinkis selle mehele palju raha ja wara, nii et

see õige rikkaks sai.

№ 4.

Woidu walla Oriku talu karjamaal oli emne wanast üks lomp, mille nimi pime-lomp oli. See lomp oli nõnda sügaw, et keegi tema põhja ei näinud. Selles lombis elas näkk. Lombi ääres oliwad sagedasti kõiksugu meelitawad asjad: saiad, laste mängukannid, kullatükid jne. Kes neist asjadest wõttis, sai näkile; sellepärast olid wanad inimesed karjastele kangesti keelnud, et nad säätt midagi wõtta ei tohi. Küll püüdis näkk mitmel wiisil lapsi petta, aga see es lähe korda. Ükskord oli üks ilus hall mära pimelombi ääres ja meelitas lapsi enese selga. Lapsed kobisiwad ka kõik selga. Ühel ei olnud aset, see ütles: Noh, kus mina istun? Kas prt-prt-prt-prt turja pääle, wõi näki näsara